

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Tubkatriinust
krabvinnaks*

Louise Allen

Majapidajast saab pruut!

Originaali tiitel:
Louise Allen
Marrying His Cinderella Countess
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ivar-Anton Karros
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2017 by Melanie Hilton
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03378020
ISBN 978-9949-82-551-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Kas te olete kunagi mõelnud, kust tulevad romaanimõtted? Ka mina olen! Üsna tihti näivad need ilmuvat minu pähe salapärasel kombel, kuid mõnikord suudan ma vähemalt mõnd loo osist jälitada selle allikani.

„Tuhkatriinust krahvinnaks“ oli rohkem kui kangelase või kangelanna lugu. Ma teadsin Elliest juba nii mõndagi, kuid Blake'ist vaid seda, kuidas ta oma klubis viga sai, kuid mõistmiseks, et need kaks kuuluvad kokku, läks veidi aega. Ja siis läksin ma ühe talukeskuse ümber ehitatud Lancasteri ülikooli maalinnakusse Lemberomaaniautorite Liidu aastakokkutulekule. Armsast talumajast oli tehtud selle söögisaal ja pärast mõnepäevast einetamist õues selle ukse ees hakkasin ma mõtlema inimeste üle, kes seal kunagi elada võisid.

Ja just siis lõi mulle esimest korda ette osa Ellie loost.

Loodan, et naudite Blake'i ja Ellie lugu. Ja kui te mõtlete Lancashire'i küllastamise peale, võin lubada, et tegelikult ei saja seal kogu aeg – see oli 1816. aasta, mis ei olnud ilma poolest just paremate killast!

A.J.H-le. Tead küll, miks.

Esimene peatükk

London, mai 1816

Päikese hõõguv kera vajub Vahemere sillerdavassee sinesse ja pehme briis jahutab päevakuumust, kui ma leban telgivilus padjul, oodates kõrbeisanda naasmist. Lainekeste loksumise ja palmilehtede sahina kõrval on ainus heli paljaid jäsemeid riivava siidi heli meenutav ringi kanduvate liivaterade pehme müha...

„*Müha...* pagan!“ Ellie Lytton pistis sulepea tindipotti ja jõllitas sõnu, mis olid end ilmselt ise kirjutanud. Tä avas lauasahtli ja poetas lehe samasuguste hunniku otsa, mõnel neist lõik või kaks, mõnel vaid paar lauset. Tä võttis puhta paberilehe, raputas sulelt liigse tindid ja alustas uuesti.

Suudan vaevu väljendada, mu kallid õde, kui kütkestav on datlipalmikasvatus Põhja-Aafrika ranniku

selles piirkonnas. Veedan suurimas erutuses päevi, jälgides kirevates rüüdes kohalikke inimesi tegemas rasket tööd...

„Mis mind küll vallanud on?“ pomises ta, heites pilgu ülespoole laua kohal rippuvale riiulile.

Selles seisid reas viis ühesuguses punases marokäänahast köites raamatut, mille kuldkirjas selgadel võis lugeda: „Noor reisimees Šveitsis“, „Nooruslik maadeuurija Inglise mägismaal“, „Oscar ja Miranda avastavad Londonit“, „Lastetõu juht maailma maade juurde“ ja „Noore maadeuurija retk mööda Inglismaa rannikut“. Kõik need pärinesid proua Bundocki sulest.

Tema kirjastajad, „noortele mõeldud meeltülendavate ja harivate tööde“ üllitamisele keskendunud Messrs Broderick & Alleyn, olid pakkunud, et järgmiseks võiksid Oscar ja Miranda viljakalt uurida Madalmaid. Edami juust, kanalid, tulbikasvatus ja Prantsuse Koletise lüüasaamine moodustasid meeltülendava kasvatava koosluse, seda kindlasti.

Ellie, noorsookirjanduse maailmas tuntud aukartust äratava pr Bundockina, oli mässama hakanud. Ta igatses kuumust ja värve ning eksootikat, isegi kui see pärines vaid loetud raamatutest ja piltidelt, mida ta uuringuteks kasutas. Ta saadab noore Oscari Põhja-Aafrikasse, kuulutas ta, aga salamisi lootis, et berberi mereröövlid võtavad tolle vangi ja saadavad selle väikese üleoleva peenutseja mingile võikale saatusele vastu.

Mida ta *tegelikult* tahtis, oli kirjutada armastuse ja kire lugu ning müüa see Minerva Pressile, kuid hoida neid kahte asja oma peas eraldi piisavalt pikka aega, et viia Oscari uurimis-

retk lõpule ja teenida piisavalt, et rahastada paari järgnevat romaani kirjutamise kuud, oli õudusunenägu. Niipea kui see vastik poiss kukkus soolapannidest ja datlipalmidest pajatama, ilmus tema kujutlusse tumedajuukseline ja hallisilmne ratsanik mustal täkul, valge rüü kõrbetuules voogamas.

Ta lükkas tagasi oma hooletult kokku keeratud juuksekrunnist lahti tulnud salgud ja vajutas sellesse veel mõne nõela.

Pärast einet, lubas ta endale, kui majas on vaikus, alustan sardiinipüüügiga.

Tema kasuvend Francis, kes ei olnud eelmisel õhtul koju tulnud, oli jäänud kindlasti mõne klubikaaslase juurde, mis tähendas, et maja on õndsalt vaikne. Vaid teenija Pollyga majas oli ta sama hästi kui üksi.

Tema lootuse rahulikuks hommikuks hävitas välisukse koputi heli. Ellie tõi kuuldavale midagi veel ebadaamilikumat kui *pagan* ja püüdis heli eirata, kuid see kostis uuesti ja Polly trepist ülestulemisest ei olnud mingit märki. Ilmselt oli ta töösse sukeldunud emandat häirimata turule läinud.

Ellie heitis pilgu kellale. See näitas üheksat, mis tähendas, et ükskõik milliseks seltskondlikuks visiidiks oli tänu jumalale veel vara. Tegelikult oli see ilmselt vaid Francis, kes oli jälle oma võtme maha unustanud.

Ta tõusis püsti, pühkis tindised näpud põlle, mida ta kirjutades kandis, suskas lagunevasse soengusse veel mõne nõela ja läks esikusse, krimpsutades nägu, sest ta vigane jalg tuikas pikast istumisest valutada.

Ta sikutas esiust ja avas selle järsult ning nähtavale ei ilmunud Francis, vaid korratus õhturiietuses pikk tõmmu hallisilmne härrasmees.

„Preili Lytton?“

„Ää... Jah?“

Ma näen und.

Tema ladusa kõne võime oli ilmselgelt kadunud.

Ma just pistsin su turvaliselt sahtlisse.

„Ma olen Hainford.“

„Ma tean,“ kostis Ellie, teades, et ta kõlab ühtaegu kohmetult ja järsult. *Kus on valge rüü, must täkk?* „Ma olen teid varem kohanud, lord Hainford. Oma kasuvenna Francise seltsis.“

Kuid mitte sellisena. Mitte tumedate varjudega verd täis valgunud silmade all. Mitte valgete huultega. Mitte laitmatu rätsepaülikonnas, mis näeb välja, nagu sellel oleks koer püherdanud. Mitte vereplekilisena...

„Teie särk... Te jooksete verd.“

Ellie lükkas ukse hooga avali ja laskus astme võrra alla-poole, et võtta tal käest. Alles siis, kui ta meest puudutas, meenus talle, et on majas üksipäini. Kuid saatjadaamiga või ilma, ei saanud ta meest üksinda välja jätta, olgu ta kes tahes. Sedamoodi veritsedes võis ta iga hetk kokku variseda.

„Kas teid ründasid maanteeröövlid? Tulge sisse, jumala pärast.“ Kui mees end ei liigutanud, haaras naine tal käest. „Las ma aitan teid – toetuge minule. Elutuppa, ma arvan. Seal on parim valgus. Ma seon haava ja niipea kui mu teenija on tagasi, saadan ta dr Garnetti järgi.“

Sama hästi võinuks ta sikutada mõnd uut gaasilampi Pall Mallil.

„Ma olen üsna heas korras, preili Lytton, see on vaid kriimustus. Ma pean teiega rääkima.“ Hainfordi krahv seisis verd tilkudes tema lähel ja meenutas pigem meest, kes mõtleb end ees ootavale hukkamisele, mitte ehmatavalt varasele seltskondlikule visiidile.

Hetkeks tundus, et ta kukub kohe näoli, ja siis ei oleks naine teda enam kuidagi tõsta suutnud. Mure muutis ta järsuks.

„Rumalus. Tulge sisse.“

Sedapuhku haaras ta mehel pahemast käest ja too lasi end tõrkumata üle läve tõmmata. Ellie lükkas õlaga ukse kinni ja juhatas mehe esikusse, püüdes lonkamisega teda mitte eksitada.

„Siin me oleme. Kõige parem oleks, kui te istute sinna sellele sirge leeniga toolile.“

Kui ta krahvi elutuppa lükkas, liikus too küllalt varmalt edasi, aga kui ta siis Ellie poole vaatas, mõistis too, et mees on väga väsinud, samuti haavatud ja ilmselt üsna purjus. Või vaevab teda kassiahastus.

„Teie olete preili Lytton?“

Ei, purjus ta ei ole. Ta sõnad kõlasid täiesti kainelt. Kui ta pead pööras, et meest lähemalt vaadata, kukkus tal miski juustest, ja ta püüdis selle kinni. Mitte juuksenõel, vaid sulg, mille ta oli hommikul eksikombel soengusse torganud.

„Jah, ma olen Eleanor Lytton. Vabandage mu välimust, palun. Ma tegin tööd.“

Ja miks ma palun vabandust oma vanade rõivaste ja tindiplekkide pärast? See mees ilmub naeruväärselt varasel tunnil, segab mu kirjatööd, tilgutab mu parimale vaibale verd... Niipalju siis unelmatest. Tegelikult ei lange mehed päris elus nendega kunagi kokku.

„Oodake, palun, siin. Ma toon vett ja sidemeid.“

Selleks ajaks, kui ta tagasi tuli, oli krahv end kuuest vabastanud. Vaibal vedeleva kuue olukorda ei parandanud sellele loksuv vesi kuigivõrd, kui Hainford oma särgiga maadlema hakkas.

Ta on haavatud, meenutas Ellie endale. *See ei ole hetk, kus mehe rõivaid puudutades peenutsema peaks, mehest rääkimata.*

„Las ma aitan.“

See, kuidas ta järsult maha istus ja lasi endal särgi üle pea tõmmata, viitas ilmselgelt tema seisukorrale. Nähes ta ihul vagu, mis kulges kintspükste esiosa vöökohta alt üle ribide parema kaenla alla, hingas naine järsult sisse. See ei olnud sügav, kuid veritses aeglaselt ja nägi lihaselisel torsol päris valus välja.

Ellie pillas särgi, korjas selle siis uuesti üles ja raputas puhtaks ning tõmbas rõiva valguse poole hoides sirgu.

„Teil on küljes kuulihaav.“ Ta ei olnud selliseid asju kunagi varem näinud, kuid mis muu võis sellise augu tekitada?

Mees noogutas ja sisistades läbi hammaste, kui näpuots-
tega haava katsus.

„Teie särgis auku ei ole ja haav algab altpoolt teie samavõrd puutumata pükste vöökohta. Kas te olite *alasti*, kui teid tulistati?“

Hainford vaatas tema poole, ta kulmud kerkisid, eeldatavasti vapustusest, et daam mainis *pükse* ja *alastust*, ilma et minestanud oleks. „Jah, kas te võiksite ulatada mulle pisut seda sidet ja lahkuksite ehk seejärel toast, et ma sellega tegelda saaksin?“

Ta viipas allapoole. Kuul pidi olema tema puusaluud riivanud ja kintspükste hõõrumine, kuigi need olid kootud siidist, pidi olema erakordselt valus. Haava sidumiseks tuli tal need ilmselgelt maha võtta. Hainfordi krahvi jaoks oli see teistele näitamiseks liig mis liig ning naine mõistis, et jõllitab vapustatud uudishimus karvariba, mis suundus rinnalt allapoole ja...

„Siin.“ Ellie lükkas veekausi ja sidemed talle lähemale. „Hüüdke mind, kui sündsas seisuskorras olete – ma pean silmas, *omadega valmis* –, ja ma toon teile puhta särgi.“